

Sahip Olmak mı, Birlikte Olmak mı?

Bizim olduğunu sandığımız şeyler gerçekten bizim mi, yoksa biz mi öyle düşünüyoruz? Ya da bizim olduklarını düşündüklerimiz bizim olmaktan memnunlar mı? Bir köpek besliyor olmamız, onun bize ait olduğu anlamına mı geliyor?

İşte, "sahip olma" düşüncesiyle karşı karşıyayız. Nedir bu düşüncenin kaynağı? Neden hep bir şeylere sahip olmaya ve onlara "bizim" demeye çalışıyoruz? Neden onlar üstünde çok doğal bir şekilde haklarımız olduğunu iddia etmeye çalışıyoruz?

Kitaplar dünyadaki en iyi dostları-
mız. Eğer, gidip bir kitap satın almış-
sam, bu, o kitabı okuduğumda bana
yararlı olacağını düşündüğümden. O ki-
tabı almak için belli bir para vermem de
gerekmiş ve o parayı vermişsem ne güzel.
Ama o kitabı alarak, ona sahip olduğumu düşün-
yorsam kitapla ilişkimde bir sorun var demektir. Ki-
taplar, okunmak ve birlikte güzel saatler geçir-
mek içindir.

Ya da bir anne ve baba, çocuklarını birlikte meydana getirdiklerinden ve ona "yıllarını verip saçlarını süpürge ettiklerinden" dolayı, o çocuğun "kendilerine ait" olduğunu düşünüyorlarsa yine bir "sahip olma" düşüncesiyle karşı karşıyayız demektir.

Çocukları için her ne kadar çok fedakarlık yapmış olsalar da, o da düşünebilen ve karar verebilen bir insandır. Ona sahip olunamaz. Onlarla birlikte diye çocuk "onların" olmuyor. Olmamalı da. Önemli olan her türlü ilişkinin belli bir düzeyde ve egemenlik kurulmadan, kısıtlamalara başvurulmadan yaşanması değil midir?

Bir de, sahip olduğu eşyalarla övünüp, kendisini bu eşyalarla diğerlerinden üstün sayabilenler vardır. Bu kişiler "Olmak ya da Sahip Olmak" kitabının

yazarı büyük psikolog Erich Fromm'un dediği gibi, "sahip olduklarıyla varlar". Bu kabilenin üyelerinden biriyseniz ve "sahip olduğunuz" eşyaları, malları, her şeyi günün birinde kaybederseniz, ne yapacaksınız o zaman? Düşünceler de yok! İçinden çıkılası bir durum değil bu. Ha eğer, eşyalarınızla değil, bilginiz, sevginiz ve hayal gücünüzle varsanız merak etmeyin, onları hiç bir zaman kaybetmezsiniz.

Ne acıdır ki, sahip olmaya ve üzerin-
de egemenlik kurmaya çalıştığımız,
bizim olmayanlardan biri de "doğa".
Onu kendi ellerimizle denetleyip
doğallığını bozacak mıyız? Gelişen
ve ürküntü verecek boyutlara ula-
şabildiğini gördüğümüz çılgın tekno-
lojileri bilinçsizce kullanarak doğaya, bi-
ze yaptığı bu kadar fedakarlığın ve son-
suz sabrının hakkını böyle mi vereceğiz? Yeşil-
liğin içine bir parça beton, bir parça demir, bol
miktarla radyasyon, kesici ve delici aletler, gazlar,
çöpler ve santraller koymaya devam ettikçe
uyum diye birşey kalacak mı ortalıkta?

Oysa doğayla birlikte yaşamak, ama kuralcılardan, bozmadan, gereksiz yere karışmadan, onu kendi haline bırakarak ve onunla uyum içinde yaşamak söz konusu. O zaman, hem doğanın dinginliğini bozmamış olur, hem de kendi ruhumuzu dinlendirme fırsatı bulabiliriz o deryada. Güzel değil midir, karlardan dalları eğilmiş uçsuz bucaksız çamların altında türküler söyleyebilmek? Gelin görün ki, insanlar her zamanki ele geçirme saplantılarından yola çıkarak, hem de en son bulaşmaları gereken şeye bulaştılar. Ama biliyorlar mı ki, doğanın intikamını? Verdikleri zararların kendilerine ve sonraki kuşaklara nasıl dokunacağını? Yıpratırken yıpranacaklarını? Asıl beceri doğaya sahip olmak değil ki, "doğayla birlikte olmak".

